

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

TRGOVAČKI SUD 2
U ZAGREBU
PRIMLJENO
06-02-2017
poštom — neposredno
u priml. priloga
pristojba

13-02-2017
Ref. 24 PŽ-5297/2016-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Gorane Aralica Martinović, predsjednice vijeća, Kamelije Parać, sutkinje izvjestiteljice, i Davora Pustijanac, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja NOVI SALONIT d.o.o. u stečaju, OIB 74737876059, Zagreb, Radnička cesta 27, kojeg zastupa stečajni upravitelj Damir Mikić, kojeg zastupa punomoćnik Damir Mikuljan, odvjetnik u Zagrebu, Dalmatinska 2, umješača na strani tužitelja SUPER MONITOR d.o.o., OIB 15574872867, Zagreb, Radnička cesta 27, kojeg zastupa punomoćnik Alen Pešušić, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Dražan Crnković & Alen Pešušić iz Zagreba, Vlaška 77, protiv tuženika AD PLASTIK d.d., OIB 48351740621, Solin, Matoševa ulica 8, kojeg zastupa punomoćnik Mislav Ivanišević, odvjetnik u Zagrebu, Račićeva 16, radi isplate iznosa od 1.041.071,75 kn, odlučujući o tužbenikovo žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3603/12 od 11. travnja 2016., u sjednici vijeća održanoj 11. siječnja 2017.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3603/12 od 11. travnja 2016. u točki 1. njene izreke u dijelu u kojem je održan na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Ovr-1103/05 od 13. travnja 2005. za iznos od 555.740,46 kn sa zateznom kamatom po stopi od 15% godišnje od 1. siječnja 2005. do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 15%, te od 1. kolovoza 2015. do isplate za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za pet postotnih poena, kao i za zateznu kamatu na isplaćeni iznos glavnog duga od 135.307,21 kn po stopi od 15% godišnje za period od 1. siječnja 2005. do 7. srpnja 2005., te za trošak ovrhe za iznos od 11.706,29 kn te u dijelu točke 3. njene izreke u kojem je tuženiku naloženo da plati tužitelju iznos od 65.096,30 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-3603/12 od 11. travnja 2016. u točkama 3. i 5. njene izreke i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja da mu je tuženik dužan naknaditi trošak postupka u iznosu od 54.033,00 kn (pedesetčetiristisuće kuna i tridesettri lipe).

2. Odbija se kao neosnovan zahtjev umješača SUPER MONITOR d.o.o., Zagreb, za naknadu troška u iznosu od 35.875,00 kn (tridesetpettisućaošamstosedamdesetpet kuna).

Obrazloženje

Trgovački sud u Zagrebu je pobijanom presudom u točki 1. njene izreke održao na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrši Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Ovr-1103/05 od 13. travnja 2005. za iznos od 555.740,46 kn sa zateznom kamatom od 1. siječnja 2005. po stopi od 15% godišnje od 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 15% godišnje te od 1. kolovoza 2015. pa nadalje do isplate za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za pet postotnih poena, kao i za zateznu kamatu na naplaćeni iznos glavnog duga od 135.307,21 kn po stopi od 15% godišnje za period od 1. siječnja 2005. do 7. srpnja 2005. te za trošak ovrhe u dijelu, a za iznos od 11.706,29 kn. U točki 2. njene izreke navedeni platni nalog je ukinut za dio glavnog duga od 485.331,30 kn, kao i za dio troška ovrhe u iznosu od 6.030,51 kn. U točki 3. njene izreke naloženo je tuženiku platiti tužitelju parnični trošak u iznosu od 119.129,30 kn u roku od osam dana. U točki 4. njene izreke odbijen je tužitelj s preostalim dijelom zahtjeva za parnični trošak u iznosu od 145.845,70 kn. U točki 5. njene izreke naloženo je tuženiku umješaču na strani tužitelja isplatiti parnični trošak u iznosu od 35.875,00 kn u roku od osam dana te sa preostalim dijelom parničnog troška u iznosu od 8.625,00 kn zahtjev umješača je odbijen. Rješenjem je utvrđeno da je tužbeni zahtjev za iznos glavnog duga od 485.331,30 kn povučen.

Tako je odlučio prvostupanjski sud jer je nakon provedenog postupka utvrdio da je osnovan tužiteljev tužbeni zahtjev na isplatu zakupnine za razdoblje od lipnja do prosinca 2004. na temelju Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 19. rujna 2003. i Aneksa tog ugovora od 23. siječnja 2004., budući da tuženik nije dokazao da je predmetni ugovor i Anex ugovoru zakonito otkazao. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku.

Protiv navedene presude žalbu je podnio tuženik. Presudu pobija u točkama 1., 3. i 5. njene izreke zbog svih žalbenih razloga. Predlaže da ovaj sud ukinu pobijanu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tužitelj nije dao odgovor na tužnikovu žalbu.

Tužnikova žalba djelomično je osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11 i 25/13; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj

dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je prvostupanjska odluka pravilna i zakonita osim u dijelu u kojem je odlučeno o troškovima postupka.

Tužitelj je od tuženika prvotno zahtijevao dugovanu zakupninu u iznosu od 1.041.071,75 kn prema Ugovoru o zakupu poslovnog prostora od 19. rujna 2003. i Aneksa tog ugovora od 23. siječnja 2004. Tužitelj je kasnije u 2 navrata uredio tužbeni zahtjev na način da je podneskom od 6. lipnja 2014. tužbeni zahtjev smanjio na iznos od 691.047,67 kn te podneskom od 8. srpnja 2015. na iznos od 555.740,46 kn, time da potražuje zateznu kamatu i na plaćene račune po tuženiku na iznos od 135.307,21 kn od 1. listopada 2004. do 7. srpnja 2005. kada je taj iznos plaćen.

Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava postojanje zakupnog odnosa između stranaka, jer da je za dio poslovnog prostora ugovor otkazan pisano, a za dio prešutno jer da je tuženik sklopio novi ugovor sa Salonit d.d. u stečaju i u tom ugovoru je navedeno da svi dosadašnji ugovori prestaju. Tuženik osporava plaćanje zakupnine navodeći da je visina zakupnine pogrešno i netočno obračunata s obzirom na to da je trebala biti umanjena za nesporno otkazani dio prostora u površini od 1850 m², a upitna da je i površina od 760 m².

Tužbeni zahtjev se temelji na sklopljenom Ugovoru o zakupu poslovnog prostora od 19. rujna 2003. za površinu od 2.446,30 m² i Aneksu Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 23. siječnja 2004. kojim je povećana površina za još dopunskih 2.600 m² tvorničke hale, pa ukupna površina zakupljenog prostora prema Aneksu iznosi 5.046,30 m².

Dakle, tuženik je u zakup u naravi primio dva odvojena prostora u dvije tvorničke hale i to prostor tvorničke hale od 2.446,30 m² i prostor tvorničke hale nazvane Stara pločara u površini od 2.600 m². Zakupnina poslovnog prostora i prema Ugovoru i prema Aneksu iznosila je 3,00 EUR po m² prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, a uvećana za PDV. Ugovor je sklopljen na neodređeno vrijeme s time da je u članku 7. Ugovora ugovorena pismena forma raskida ugovora.

Ugovorom o zakupu poslovnog prostora obvezuje se zakupodavac predati zakupniku određeni poslovni prostor na korištenje, a zakupnik se obvezuje platiti mu za to ugovorenu zakupninu, kako propisuje odredba čl. 5. Zakona o zakupu poslovnog prostora („Narodne novine“ broj 91/96, 124/97 i 174/04).

Sporo je između stranaka je li tuženik dužan platiti zakupninu u utuženom iznosu, s obzirom na tvrdnju da je sklopio novi Ugovor sa Salonit d.d. u stečaju 21. lipnja 2004. i u tom Ugovoru je u članku 14. navedeno da svi dosadašnji ugovori o zakupu prestaju. Sporan je i najam dijela prostora u površini od 760 m² s obzirom na tvrdnju tuženika da mu tužitelj nije omogućio korištenje tog prostora te najam dijela prostora od 1850 m² koji dio je otkazan pisanim putem.

Činjenica da je tuženik sklopio drugi ugovor o zakupu sa Salonit d.d. u stečaju sama po sebi ne znači da je ugovor s tužiteljem otkazan, budući da odredba u članku 14. Ugovora od 21. lipnja 2004. obvezuje samo ugovorne strane i nema utjecaja na ugovor koji je sklopljen s tužiteljem.

U odnosu na žalbeni navod tuženika da nije postojala njegova obveza tužitelju podmiriti iznos najma za površinu od 760 m² treba istaknuti da je tuženik sukladno članku 11. st. 2. Zakona o zakupu poslovnog prostora imao pravo raskinuti ugovor ili tražiti razmjerno smanjenje zakupnine.

Unatoč žalbenim navodima tuženik do zaključenja glavne rasprave nije dokazao da su predmetni ugovori raskinuti sukladno odredbi čl. 26. st. 1. Zakona o zakupu poslovnog prostora te čl. 7. Ugovora o zakupu.

Iako je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da predmetni račun tuženik nije vratio tužitelju, budući da upravo suprotno proizlazi iz činjenica u spisu, to nije bilo od utjecaja na pravilnost odluke, budući da tuženik nesporno nije pisanim putem raskinuo predmetni ugovor o zakupu, a prešutan raskid na koji se tuženik poziva nije zakonom niti ugovorom predviđen način za raskid sukladno čl. 26. st. 1. Zakona o zakupu poslovnog prostora te čl. 7. Ugovora o zakupu.

Na temelju provedenog dokaznog postupka i utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je tuženik dužan tužitelju platiti zakupninu za predmetno razdoblje. Stoga je prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je zaključio da je tuženik dužan platiti tužitelju zakupninu za prostor koji drži u zakupu za razdoblje od 19. lipnja 2004. do 31. prosinca 2004. Kako je tužitelj odredio tužbeni zahtjev, a vezano uz ugovorenu valutnu klauzulu prema tečajevima EUR na dan dospelja svakog od iznosa zakupnine te sukladno tome i povukao dio tužbe u odnosu na plaćeni dio, to je pravilno prvostupanjski sud tužbenom zahtjevu u odnosu na neplaćeni dio zakupnine u iznosu od 555.740,46 kn udovoljio te platni nalog u tom dijelu na temelju odredbe čl. 461. st. 3. ZPP-a održao na snazi.

U odnosu na trošak parničnog postupka prvostupanjski je sud pogrešno primijenio materijalno pravo jer nije primijenio odredbu čl. 154. st. 2. ZPP-a.

Tužitelj je pokrenuo ovaj postupak radi isplate iznosa od 1.041.071,75 kn. Sud je prihvatio tužbeni zahtjev u cijelosti za iznos od 555.740,46 kn. Tužitelj je povukao tužbu za dio zahtjeva u iznosu od 135.507,21 kn iz razloga što je taj iznos tuženik platio nakon podnošenja tužbe odnosno 7. srpnja 2005. Slijedom toga, tužitelj je u odnosu na istaknuti zahtjev u tužbi uspio sa zahtjevom za isplatu ukupno iznosa od 691.247,67 kn, a tuženik s iznosom 349.824,08 kn što čini razmjer 65% prema 35%.

Nadalje, tužitelj je prvo zahtjev smanjio 9. srpnja 2013. na iznos od 706.662,12 kn, a 6. lipnja 2014. na iznos od 691.047,67 kn i 8. srpnja 2015. na iznos od 555.740,46 kn. Slijedom toga, nakon smanjenja VPS-a tužbeni zahtjev je manji od iznosa 1.041.071,75 kn. U odnosu na smanjeni tužbeni zahtjev od 555.740,46 kn tužitelj je uspio u cijelosti pa svi troškovi koji su nastali nakon 8. srpnja 2015. padaju na teret tuženika, a troškovi koji su nastali do 8. srpnja 2014. određuju se shodno uspjehu u sporu polazeći od trenutne vrijednosti predmeta spora.

U skladu s navedenim, pravilnom primjenom odredbe čl. 154. st. 2. i članka 155. st. 1. ZPP-a kao i odgovarajuće Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika, tužitelju je

odmjeren trošak prema VPS-u od 1.041.071,75 kn kako slijedi: za zastupanje na 5 ročišta (19. rujna 2007., 28. veljače 2008., 10. ožujka 2008., 17. lipnja 2008.) iznos od po 10.420,00 kn (Tbr. 9/1 OT), za zastupanje na tri ročišta (30. ožujka 2006., 6. ožujka 2007., 11. prosinca 2012.) iznos od po 5.210,00 kn (Tbr. 9/2 OT), za sastav podneska od 25. ožujka 2008. iznos od 10.420,00 kn (Tbr. 8/1 OT-a), podneska od 2. ožujka 2007. iznos od 500,00 kn (Tbr. 8/3) što zajedno s PDV-om od 22% u iznosu od 15.693,70 kn iznosi 83.240, 61 kn, a 65% je 54.106,39 kn.

Nadalje, prema VPS-u od 706.662,12 kn, tužitelju je odmjeren trošak zastupanja na dva ročišta (9. srpnja 2013., 5. prosinca 2013.) iznos od po 7.070,00 kn (Tbr. 9/1 OT-a) i sastav podneska od 6.06.14. iznos od 7.070,00 kn što zajedno s PDV-om od 25% u iznosu od 3.535,00 kn iznosi 17.675,00 kn, a 65% iznosi 11.488,75 kn.

Prema VPS-u od 691.047,67 kn tužitelju pripada trošak zastupanja na 3 ročišta (15. siječnja 2015., 2. ožujka 2015., 15. travnja 2015.) iznos od po 6.920,00, što zajedno s PDV 25% u iznosu od 5.190,00 kn, iznosi 25.950,00 kn, a 65% iznosi 16.867,50 kn.

Prema VPS-u od 555.740,46 kn tužitelju pripada trošak zastupanja na 3 ročišta (8. srpnja 2015., 16. prosinca 2015., 25. veljače 16.) u iznosu od po 6.920,00 kn (Tbr. 9/1 OT-a) te za ročište za objavu u iznosu od 500,00 kn što zajedno s PDV-om od 25% u iznosu od 5.315,00 kn iznosi 26.575,00 kn. Ovaj dio troška tužitelju pripada u cijelosti jer je u odnosu na smanjeni tužbeni zahtjev na iznos od 555.740,46 kn tužitelj uspio u cijelosti.

Kada se zbroje svi navedeni iznosi i tome doda iznos od 5.000,00 kn za sudsku pristojbu na presudu i trošak vještačenja od 2.000,00 kn tužitelju je obračunat ukupan trošak razmjerni uspjehu u sporu od 116.037,64 kn.

S druge strane tuženiku je odmjeren trošak prema VPS-u od 1.041.071,75 kn kako slijedi: za zastupanje na tri ročišta (19. rujna 2007., 28. veljače 2008., 17. lipnja 2008.) iznos od po 10.420,00 kn (Tbr. 9/1 OT-a), za zastupanje na tri ročišta (30. ožujka 2006., 6. ožujka 2007., 11. prosinca 2012.) iznos od po 5.210,00 kn (Tbr. 9/2 OT-a), za sastav dva podneska (10. travnja 2006., 23. ožujka 2007.) iznos od po 500,00 kn (Tbr. 8/3 OT-a), te za sastav žalbe iznos od 13.025,00 kn što zajedno s PDV-om od 22% u iznosu od 13.401,30 kn iznosi 74.316,30 kn, a 35% iznosi 26.010,71 kn.

Prema VPS-u od 706.662,12 kn tuženiku pripada trošak za zastupanje na 2 ročišta (9. srpnja 2013., 5. prosinca 2013.) iznos po 7.070,00 kn (Tbr. 9/1 OT), podnesak od 4. rujna 2013. iznos od 7.070,00 kn (Tbr. 8/1 OT) i podnesak od 6. prosinca 13. iznos od 500,00 kn (Tbr. 8/3 OT) što, zajedno s PDV-om od 25% u iznosu od 5.427,50 kn, iznosi 27.137,50 kn, a 35% od toga iznosi 9.498,13 kn.

Prema VPS-u od 691.047,67 kn tuženiku pripada trošak zastupanja na dva ročišta (15. siječnja 2015., 2. ožujka 2015.) po 6.920,00 kn (Tbr. 9/1 OT-a) te za sastav podneska od 23.12.14. iznos od 6.920,00 kn (Tbr. 8/1 OT-a) što zajedno s PDV-om od 25% u iznosu od 5.190,00 kn iznosi 25.950,00 kn, a 35% od toga iznosi 9.082,50 kn.

Tuženiku ne pripadaju troškovi koji su nastali nakon 8. srpnja 2015. budući da je tada žalbeni zahtjev smanjen na iznos od 555.740,46 kn s kojim je tužitelj uspio u cijelosti pa svi troškovi koji su nastali nakon tog dana padaju na teret tuženika.

Kada se zbroje svi navedeni iznosi i tome doda iznos sudske pristojbe na žalbu od 22. srpnja 2008. u iznosu od 6.350,00 kn, tuženiku pripada trošak razmjernan uspjehu u sporu od 60.941,34 kn.

Nakon prebijanja oba troška, tuženik je dužan tužitelju naknaditi trošak postupka u iznosu od 65.096,30 kn.

U odnosu na žalbeni navod koji se odnosi na trošak umješaka valja reći da se sukladno čl. 155. st. 1. ZPP-a umješaku nadoknađuju samo oni troškovi koji su bili potrebni za vođenje parnice, odnosno potrebni da bi tužitelj uspio u sporu. Kako umješak nije poduzimao nikakve radnje, već je samo prisustvovao ročištima, to takvi troškovi nisu bili potrebni za uspjeh tužitelja u parnici pa je valjalo preinačiti i odbiti njegov zahtjev za naknadu troška.

U Zagrebu 11. siječnja 2017.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
GORANA ARALICA MARTINOVIĆ, v.r.

za točnost opravka
ovlašteni službenik

M. Z. B. 1496/17
BRANKICA CURMAN